

CONFINAMENT EN BLAU

*En qualsevol cas, ja no compto els dies.
Vull que sàpigues, si alguna vegada llegeixes això,
que va haver un moment en el que vaig preferir tenir-te a
la meua vora en lloc de totes aquestes paraules:
vaig preferir tenir-te al meu costat que tot el blau del món.*

Maggie Nelson

Text i pretext. Fases desfasada-ment caòtiques en les que s'ha cercat amb pressura posar ordre i control davant la confusió, potser perquè socialment hem crescut ensenyants dins un món reglat, de catàleg i harmonia, de garbellament i encasellament.

Davant una pandèmia que no ha distingit entre rics i pobres i que no ha sabut de diferències socials o de reconeixements, ha calgut aturar la sinya de la vida, per a poder deixar de tocar de peus en una terra que cada cop es feia més indecís i inestable.

Ens ha calgut re (descobrir) costums inactives i en alguns casos ratllant la incoherència. Treure a la llum els valors fonamentals del que realment vol dir viure. Evidenciar la vàlua de la llibertat.

Amb el confinament hem estat capaços de caminar descalços pel terra i d'expressar les emocions amb els peus nus. Deixar de maquillar-nos per sortir als carrers buits.

Hem sabut reduir l'infinit i establir nous límits, com fa la nostra boira al Pla d'Urgell. Ens hem refugiat en la música, en el text, en la poesia de cada dia, en l'expressió lliure i sincera del sentiment. I hem somiat amb el des confinament de les llibertats per tal de poder veure de nou les orenetes penjant-se dels balcons.

“Tot passarà, tot acabarà” penjaven els infants als nostres balcons; però cal ser conscients de que aquesta nova normalitat promesa no és tal, sinó més aviat és una nova realitat en la que alguns de nosaltres encara s'entossudeixen a voler-la viure amb la vella normalitat.

Com diu la Maggie, que encapçala l'escrit: Ja no cal comptar els dies. És preferible tenir-te a la vora, sols així podrem contemplar tot el blau del món.